

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה ומקומו וכו'
משום טבל דמין:

לעזי רש"י

קבישט"ר [קבישטור"א].
אפסר (חלק מהרתמה שבו
מושכים את הבהמה
או את הסוס בצווארם).

מוסף רע"י

נתון לו לעקובא בן יוסף.
 גמלי היה ואותה שנה
 נשחט עני הטהור (שם).
 שטרות הן. חלקון זה מה
 (רשב"ם) שחטו. זכור בשרה
 זו לפירוש. על מקנה לנס
 בסדרה זו דהו וז' לנרץ פלוגי
 וכן על ארסו פלוגי כמו שטה
 להם (שם). חלואו חטור בשטר.
 משיח כמו ששטר יכול לחזור
 בו כל זמן שלא נמסר בשטר.
 לחלואו פלוגי (שם). ואפילו
 אחר כשר וטוב, דכל דמן שלא
 בא ליד מקבל מתנה יכול לו
 לעקור משחמו לזמן שיש
 שטר בעל כרחו על יתום, דלא
 יפה הם במתנה בעל פה
 יחא ליה דמשיח ממש בשטר,
 ואפי' לאמרינן חזקת הבתים
 (שם). וכן צפני שטר
 ואין לרר לומר כדבר דסמס
 קען לכביש עומד. אי מיילי
 סתמא, דמשיח יחא ליה
 למקנה שיכתבו שטר לקונה.
 אבל היה ידוע לא המשיח
 בעל כרחו (שם). ואינו

הואל וגבאי של עמים היה הרי הוא כידו משא"כ באחר: לא שנו
דמטלטלין נקנין בחזקה דקרקע אלא שנתן לו דמי כל המטלטלין
והקרקע דכי אחזיקה בקרקע אדעתא למיקמי כוליה אחזיקה
אבל לא נתן לו דמי כל המטלטלין לא קנה מטלטלין בחזקה
דקרקע אלא כנגד מעותיו: שטר אין פודין בו הקדשות ומעשר
שני. ובצורות נפקא לן בפי' יש צבור לנחלה (דף נא.) דכתיב
זהו כסף הקדש דכתיב ונתן הכסף וקם לו (ו) ומעשר שני דכתיב ורת
הכסף דבר שיש בו זורה (היינו מטבע: מוליך צום ישראל גט
אשה: כסף ושטר קוין עד עברי בפרקין ליעיין (דף טז:)
במה

המקום בחליפין ושמה שרירותי נקנה בחליפין' לאומר (הם) א
 קרקע נקנה בכסף בשטר ובחוקה ובחליפין כל קמית: א' חזר בש
 שלל וחזר בשדה וי' ל' דלא ינחה ויהא ליה ליעורק שטר עליוה דאיכא קלא

דרש"בג לא מייית ראה דההוא צבורין בתוכה היו. קני מי קנתי. דקני המטלטלין, ודאי צריך הוואיל ואינן בתוכה והיו מחנה בתוכה, קנה כל המטלטלים בכסף שקנה קרקע, שאנו יכול לחזור בו מהמטלטלים הוואיל נתנן המעות. שיה מבכר. אם היה צבורין אלא אנכי וקני. שדה [לאחר]. שאמר לו זכה במטלטלין לפלוני עם אותה חזקה שתורה בקרקע לצרכך ואם היה חי חבב תצורתן נאכלים ואלו כספים שיש להם

האשה נקנית פרק ראשון קידושיין

בו.

רפ"ז א ב מי" פ"ו מהל'
מכירה הל' טו טז סמג
עשין סב טוש"ע חו"מ סי' רמג
סעי' ו ז:

רפ"ג ג מ"י פכ"ד מהל' מלוה
ולוה ה"א סמג עשין זו
טוש"ע חו"מ סי' רל"ח סעי' א:
רפ"ד ד מ"י פ"ו מהל' מבירה
הל"י"ד סמג עשין פה
טוש"ע חו"מ סי' סו סעי' י:
רצ"ה ו מ"י פ"ג מהל'
מבירה הל' ח ט סמג
עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רב
סעי' א ב:

רצא ז מיי' שס הל"י טוש"ע
 חו"מ שס סעי' ג:
רצב ח מיי' פ"א מהל'
 מכירה הל"ט סמוג
 שס טוש"ע חו"מ סי' קלז סעי'
 יב:

מוסף תוספות

[illegible]

תום' ר"י חזקן

לילהיושע. בן חנניא ור' היה. מושב. נתן לו פרוטה בבשכירות. זכר. הוזקתו כזה הקרקע שבביל פלוני וזכר וכו' ולו את השטר. מסבירא דשטר ולו על המנהג. והיינו דקאמר שחזר בשטר שאינו רוצה עתה שתהיה אחירות כמותה, דאי בבשכין בה אחירות הוא ממסדק אמר חור בשטר, והאיל וקנה קרקע שהי' אלו (לאנו) החזיקו בשביל. וא"ת (שאנו) רוצה שתהא ראיות בידו כמו

כמות אלא עם השטר והורי
הם שיאמר לו קנה המטלטלין
בני אלא כיון שהוא מקנה לו
ינינו דלא [בעי אי] בעינן אגב
שטו שקונה אותם עם הקרקע
טר ומעובדא דר' אליעזר ורב
צבורים בתוכה. אבל מעובדא
קרקע ותנן דמים והוי צבורין
אגב, דליכא בין צבורין לאין
ד. לא שנו. דנכסים שאין להם

ממנו ר"ך לקרות להם שם ומעשה דרבן גמליאל וחקנים שהיו צאים בספינה וכו' וקריאת שם דהתם היינו שם צעלים שיצברו הבעלים למי יתנוס^ה להינינו ציעור אבל לא היה חושש לא לקבוע מקום ולא להזכיר סכום שהיה יודע בודאי שלא יאכלו ממנו בני ביתו שכבר הזהירם שלא יאכלו כי לא היה מתווקן ואח"כ למע אינו מוכיר דתרומה גדולה כההוא מעשה דרבן גמליאל^ב וי"מ^ה משום דחטה אחת פוטרת את הכרי מה"ת^ה ושמה הפרישה קודם שילא מצינו כתי' לנאח ידי' לאיסורא דאורייתא ומתנה לכהן ולא נהירא וכי לא היה לו לרבן גמליאל לחוש לאיסורא דרבנן וי"מ דלהי' הוא הזכיר דתרומה גדולה לפי שזכרנו חייבת בציעור דקמח בנמל צבורים (פ"ב מ"ב) ומייתי לה בפ' ממו

הערל (בצמות דף עב.) יש צמערס וכו' וצבורים מה שאין כן בתרומה וכו' ושאינו ציבור משמע דתרומה לא מיחייב ציבור אבל קשה דע"כ תרומה גדולה חייבת היא בציבור דקדמי צמתי דמעשר שני שהצלתו לעיל כיצד נזכרת ציבור תרומה ונזכרה לכהן אלמא חייבת היא בציבור ולכל הפחות מדרבנן וגם במשניות (דמעשר שני פ"ה מ"י) מפיח לה מקרא וגם נתתיו ללווי' לרבות תרומה ותרומת מעשר ואין להקשות מההיא דיש צמער שני וצבורים מה שאין כן בתרומה דמשמע תרומה אינה חייבת בציבור דיל' דמיירי התם לצערס מן העולם כשהגיע זמן הציבור כגון מעשר שני וצבורים שאי אפשר לאוכלם חוץ לירושלים לפי כרץ לצערס מן העולם כשגיע זמן הציבור אם לא יביאם בירושלים אבל תרומה שנאכלת בכל מקום אין כרץ לצערס מן העולם אלא כרץ ליתנה לכהן והיינו ציבור שלה מ"מ הדרא קושא לרבותה אמאי לא ציער התרומה וי"ל דודאי תרומה הפריש בעודה בזה דרגילות הוא להפריש בגורן ואין לו למימר שהפריש בעוד הייתה התבואה בגורן מיד אחר המירוח¹ כדאמר התם (ירוש' דמעשרות פ"א) חזקה לגורן שלא תעקר עד שהפריש ממנה תרומה גדולה וה"ל איתא בירושלמי² דמסכת מעשרות מנא פירות צבורים אסורין משום גזל ומיצינן משום תרומה מפחרים מותרים משום גזל ופטורים מן התרומה גדולה שאי אפשר לגורן שמעקר אל"כ נתרמה תרומה גדולה: **נתיב ליהושע.** עתה לוי כדפירש

והוא קנסיניהו עזרא (ביצמות דף ע"ב:) וי"ל דלדבר לא יקנס לעניים ור' יהושע עני היה כדאמר בצרכות (דף כ"ה.) מכותלי ביתך יכר שפחמי אתה ואי"ת למה לא נתן לו גם מעשר עני וי"ל לפי שהיה רוצה ליתן להצדקה עניים כדאמרנין בעירונין (דף ס"ה.) הנותן מתנותיו ללכהן אחד מביאי רעב לעולם אי נמי היה יכול ליקח מעשר לשלשון צמרת וי"ל לשיקבן לקח מעשר עני ומ"מ היה יכול ליקח מעשר לשלשון צמרת עניות הואיל ולא היה עשיר והיה מתפרנס בדוחק ולמ"ד (ביצמות דף ע"ב:) קנסא לכהנים איכא למימר דיהיב ליה כר"ע דלמר מקמי קנסא היה ללוי ולא לכהן ולצטר קנסא היה אף לכהן: ויבקרבו מושבר ל"ו. בסיפא קמני ונתקבלו שכר זה מזה ותימה למה לא הקנה לו ר"מ דף ע"ט:) כשם שהקדש נקנה בכסף ובשטר ובחזקה כך שטרות ר"מ דף ע"ט:) ואינו חוזר בשדה. ואי"ת ומאי יריות צוה"א אס' יחזור בשטר כיון שטר טפי מבעדים^ט ויאמרו שהוא עני שמוכר הכל ולא ימצא מלוה:

צמח

שפי' ריש, אמאי לו עידי העדים שנתנו לו ויכתבו שטר עדותו, על עמנו. על עשאו שלוחו חוזרו בשטר. אמר א. קדם. והלכתא צבורא לא בעינן אנב וקני בעינן. כלומר צבורא בעיקר. ומסתברא דקא בעינן צבורא בתוך הקרקע, ואכל צבורא לא בעינן אנב. הקרקע המטלטלת כאחד, כיון שהקני הקרקע בכסף או בחזקה נאקט המטלטל שבתוכה. וקני דר דאסיק לו צבורא צבורא, דאל"כ הו"ל לאבעינן כרישא הויא קני המטלטל שהוא ראווא"כ יבעי אמר קונה שאינן צבורא. וכ"כ ה"ר"ם פ"ג [ממכירה ח"ט]. ופי' מכל הני, מיהא ה"י יהודה והואיל לא בעינן צבורא שוו סלע ממש קאמר. ק"ן צ"ק חזית ממש הו"ל אלא ה"י והה' המטלטלים אם לא יאמר לו את אותן עם זקת שתקנה בך קרקע, אלא מכר מטלטלין לך. אמר אבא אלא שאמר לו קנה המטלטלין במתנה עם הקרקע ואם לא היו צבורין דאמר לו שאמר לו אני אבא, לוי איפשיטא. אמר חזר בו קודם שתפס מקבל המתנה אין מוציאין אותה מן האמת ולו דמי ל המטלטלין.